

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Staves.cz, družstvo**, IČ 26246449, se sídlem Lipová 370/6, Brno, zast. JUDr. Ing. Janem Kopřivou, Ph.D., advokátem, se sídlem Zahradnická 6, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/6, Opava (dříve: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2013, č. j. 36 Ad 10/2013 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Úřad práce České republiky - Krajská pobočka v Brně rozhodnutím ze dne 31. 5. 2011, č. j. BMA-2011/339376-61-Pok, podle § 140 odst. 4 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), uložil žalobci pokutu ve výši 60.000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2011. Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že „umožnil cizinci I. D., nar. X, a V. Z., nar. X, oba státní příslušnost Ukrajina, výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona, neboť uvedení cizinci dne 8. 3. 2011 vykonávali pomocné stavební práce na stavbě - rekonstrukce komunikace Joštova ul. v Brně bez platného povolení k zaměstnání, resp. v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání Úřadu práce Brno-město č. j. BMA-1293/2009-za ze dne 25. 2. 2009, v právní moci od 4. 3. 2009, a

BMA-5623/2009-za ze dne 27. 7. 2009, v právní moci od 29. 7. 2009, kdy pracovali na jiném místě než bylo povoleno Úřadem práce Brno-město (zaměstnání bylo povoleno v družstvu Staves.cz, družstvo v profesi pomocný dělník hlavní stavební výroby, místo výkonu práce Jižní náměstí 23, 619 00 Brno, druh práce: plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti daného družstva pro družstvo)“.

Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 25. 7. 2011, č. j. 2011/49672-421, podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí prvního stupně zamítlo jako opožděné.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání se uvádí, že rozhodnutí prvního stupně bylo zástupci žalobce doručeno dne 1. 6. 2001 a dne 15. 6. 2011 bylo podáno odvolání, jež bylo v rozporu s poučením uvedeným v rozhodnutí prvního stupně adresováno přímo odvolacímu orgánu. Ten odvolání obdržel 17. 6. 2011 a téhož dne vydal usnesení o jeho postoupení správnímu orgánu prvního stupně. Patnáctidenní odvolací lhůta počítaná od doručení rozhodnutí prvního stupně však skončila dnem 16. 6. 2011 a v tento poslední den odvolací lhůty nebylo odvolání učiněno u místně příslušného správního orgánu, tedy u úřadu práce, ani nebylo v tento den podáno k poštovní přepravě v zásilce, kde by byl úřad práce označen jako adresát. Zásilka obsahující odvolání proti rozhodnutí prvního stupně tedy byla doručena úřadu práce až po marném uplynutí odvolací lhůty zakotvené v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Odvolací orgán přitom nemohl pro zachování této lhůty vyvinout větší úsilí, jelikož mu odvolání bylo doručeno po jejím marném uplynutí.

Za této situace zbývalo podle odvolacího orgánu pouze posoudit, zda zástupce žalobce měl ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu vážný důvod k tomu, aby odvolání nedoručoval úřadu práce, ale odvolacímu orgánu. Odvolatel odůvodnil nesprávné podání odvolání odvolacímu orgánu pochybením advokátní praktikantky. Tuto skutečnost však nelze považovat za vážný důvod, pro který by zástupce odvolatele nemohl podat odvolání v zákonné lhůtě u úřadu práce. Je totiž věcí zástupce odvolatele, aby osoby, jimž svěřuje konání procesních úkonů, činily tyto úkony v souladu se správním řádem. Je tedy zjevné, že k chybnému podání odvolání došlo zaviněním zástupce odvolatele, a nikoliv z objektivních vážných důvodů, které by mu bránily podat odvolání včas u úřadu práce, obzvláště za situace, kdy jeho kancelář se nachází v témže městě jako sídlo úřadu práce.

Podle závěru odvolacího orgánu bylo tedy odvolání proti rozhodnutí prvního stupně podáno opožděně.

Usnesením ze dne 14. 7. 2011, č. j. BMA-2011/420648-61, Úřad práce České republiky - Krajská pobočka v Brně, neprominul zmeškání lhůty k podání odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt. Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 5. 8. 2011, č. j. 2011/57354-421, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítlo a toto usnesení potvrdilo.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání se ministerstvo ztotožnilo s názorem úřadu práce, že administrativní nedopatření advokátní praktikantky zástupce odvolatele nelze považovat za vážný důvod, který bránil podání odvolání u věcně a místně příslušného

pokračování

správního orgánu, tedy u úřadu práce. Naopak odvolání bylo podáno u nepřislušného správního orgánu zaviněním zástupce odvolatele, čímž je dán zákonem explicitně vyjádřený důvod k tomu, aby zmeškání úkonu nebylo prominuto. Je pouze věcí zástupce odvolatele, jakým způsobem si upraví své záležitosti související s výkonem advokátní činnosti, aby byl schopen řádně hájit zájmy svého klienta. Jediný, kdo i přes své řádné poučení postupoval v rozporu se správním řádem, byl odvolatel. Proto dovolávání se principů dobré správy účastníkem řízení, který nerespektuje ani elementární poučení ze strany správního orgánu, je nutné považovat za irelevantní. Podání odvolání až předposlední den odvolací lhůty způsobilo, že se zástupce odvolatele sám vystavil riziku, že při podání odvolání nepřislušnému správnímu orgánu nebude mít tento dostatek času k včasnému postoupení odvolání úřadu práce jako správnímu orgánu příslušnému. Rovněž tento postup zástupce odvolatele dokládá zavinění opožděnosti odvolání jím samotným, což podle § 41 odst. 4 správního řádu vylučuje možnost prominutí zmeškání tohoto úkonu.

Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě čl. I bodu 87 a čl. II bodu 16 zákona č. 367/2011 Sb. a § 4 odst. 1 písm. j) bodu 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, působnost Ministerstva práce a sociálních věcí rozhodovat o odvolání ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti na Státní úřad inspekce práce, stal se tímto dnem Státní úřad inspekce práce procesním nástupcem žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí v soudních řízeních v uvedených věcech, jak vyplývá z § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V řízení o přezkumu rozhodnutí o odvolání proto správní soudy v dané věci jednaly jako s žalovaným namísto Ministerstva práce a sociálních věcí se Státním úřadem inspekce práce.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 10. 2013, č. j. 36 Ad 10/2013 - 67, žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku soud poukázal na to, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem, kterému je postup při podání odvolání podle správního řádu znám. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zasláno tomuto zástupci, který jej řádně převzal a odvolání podal opožděně. Jestliže žalobce zamýšlel, aby jeho věc byla přezkoumána v odvolacím řízení, měl se především řádně a včas odvolat. V opačném případě nemohl odvolací orgán v rámci daného řízení dělat nic jiného, než takové odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnout. Závěr odvolacího orgánu o opožděnosti odvolání je tedy správný a nelze jej považovat za formalistický, jak se uvádí v žalobě.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

V ní namítl, že v daném případě byla dána důvodnost jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu. Ta je zřejmá proto, že své odvolání proti rozhodnutí prvního stupně správně adresoval úřadu práce, avšak nedopatřením jej podal u jiného orgánu. Prominutí zmeškání úkonu bylo dále v souladu s principem dobré správy a tímto postupem nemohlo dojít k ohrožení žádných práv nabytých v dobré víře jiným

účastníkem řízení. Uvedené zásady se přitom v praxi mohou uplatnit rovněž v případech, kdy správní orgán učiní ve prospěch účastníka řízení něco, co mu zákon neukládá. Jednotlivá ustanovení správního řádu by totiž měla být vykládána pokud možno ve prospěch dotčených osob a stejně by mělo být postupováno i v případech, kdy má správní orgán k dispozici správní uvážení.

Dále stěžovatel namítl, že odvolání sice skutečně podal nepříslušnému správnímu orgánu, avšak jednalo se o orgán, jemuž odvolání ve skutečnosti směřovalo, a nikoliv o orgán, který by neměl s věcí nic společného. Navíc v situaci, kdy řízení nemělo jiného účastníka, jehož práva nabytá v dobré víře by mohla být ohrožena, neexistoval důvod pro neprominutí zmeškání lhůty. Ani veřejný zájem by takovým postupem nemohl být nikterak ohrožen, neboť prominutí zmeškání lhůty by pouze umožnilo rozhodnout o odvolání, čímž by jistě žádná újma nevznikla. Dále správní orgán prvního stupně věděl o podání odvolání již před vyznačením doložky právní moci. K chybnému podání odvolání došlo zaviněním erudovaného právního zástupce, který odpovídá za své zaměstnance, jimž svěřuje konání procesních úkonů. Přesto však nelze klást rovnítko mezi odpovědností advokáta za jednání svých zaměstnanců podle zákona o advokacii a úkonem, který má bezprostřední vliv na rozhodnutí ve věci samé.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti považoval napadený rozsudek za správný a vydaný v souladu se zákonem. Dále poukázal na to, že stěžovatel v žalobě nenapadl rozhodnutí o nepovolení zmeškání lhůty k podání odvolání, nýbrž rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro jeho opožděnost. Proto kasační námitka týkající se důvodnosti žádosti o prominutí zmeškání úkonu jde nad rámec přezkoumávaného rozhodnutí.

S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 83 odst. 1 věty první správního řádu „*[o]dvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak*“. Podle § 86 odst. 1 správního řádu „*[o]dvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal*“. Podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu „*[p]okud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty*“. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu „*[p]okud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta*

pokračování

zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu“.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že zástupce stěžovatele obdržel rozhodnutí úřadu práce o uložení pokuty za správní delikt prostřednictvím držitele poštovní licence ve středu 1. 6. 2011. Toto rozhodnutí obsahovalo řádné poučení o tom, že lze proti němu podat odvolání k Ministerstvu práce a sociálních věcí prostřednictvím Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Brně, a to do 15 dnů ode dne oznámení (doručení) rozhodnutí. Lhůta pro podání odvolání tedy podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu počala běžet dne 2. 6. 2011 a skončila ve čtvrtek 16. 6. 2011. Dne 13. 6. 2011 sepsal právní zástupce stěžovatele odvolání proti uvedenému rozhodnutí prvního stupně, v němž jako jeho příjemce označil Ministerstvo práce a sociálních věcí prostřednictvím Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Brně. Tuto zásilku podal k poštovní přepravě dne 15. 6. 2011, avšak na obálce uvedl jako adresáta jen Ministerstvo práce a sociálních věcí, které odvolání obdrželo až 17. 6. 2011. Ministerstvo následně usnesením ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2011/48361-421, odvolání postoupilo Úřadu práce České republiky - Krajské pobočce v Brně jako správnímu orgánu věcně a místně příslušnému. Usnesení o postoupení odvolání pak bylo odesláno do datové schránky úřadu práce a jemu doručeno dne 21. 6. 2011.

Poštovní zásilka obsahující odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o uložení pokuty tedy sice byla podána zástupcem stěžovatele držiteli poštovní licence ještě v odvolací lhůtě, avšak byla adresována Ministerstvu práce a sociálních věcí. Za této situace bylo k zachování lhůty pro podání odvolání nezbytné, aby zásilka obsahující odvolání byla v odvolací lhůtě ministerstvem aspoň dodána do datové schránky úřadu práce. Odvolání však bylo postoupeno úřadu práce až po uplynutí lhůty pro podání odvolání.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že zástupce odvolatele podal odvolání v zákonné lhůtě u Ministerstva práce a sociálních věcí, které mělo o něm rozhodovat. Ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu totiž jednoznačně stanoví, že se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Ten také v odvolacím řízení provádí přípravné úkony uvedené v § 86 až § 88 správního řádu. Věcně a místně příslušným správním orgánem je tedy ve vztahu k podání odvolání vždy správní orgán prvního stupně, a nikoliv odvolací orgán (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, a ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 - 32, www.nssoud.cz).

Jestliže přesto odvolací orgán odvolání obdrží, je povinen postupovat podle § 12 správního řádu a bezodkladně jej postoupit prvoinstančnímu orgánu. Pokud by totiž úmyslně vyčkal na uplynutí odvolací lhůty, znamenalo by následné zamítnutí odvolání pro opožděnost natolik extenzivní výklad zákona, že by vybočil z mezí ústavnosti (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99, <http://nalus.usoud.cz>, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007 - 53). K takové situaci však v dané věci ani dojít nemohlo, neboť odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty bylo Ministerstvu práce a sociálních věcí doručeno až po uplynutí odvolací lhůty.

Lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty tedy nepochybně nemohla být zachována podle § 40 odst. 1 písm. d) věty před středníkem správního řádu.

Zbývá proto posoudit, zda tato lhůta byla zachována alespoň postupem podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu, tedy podáním odvolání z vážných důvodů přímo u odvolacího orgánu nejpozději poslední den lhůty.

V dané věci bylo podáno odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty v zákonné lhůtě u správního orgánu vyššího stupně prostřednictvím držitele poštovní licence. U tohoto způsobu podání odvolání je však těžko představitelné, jaké vážné důvody mohou vést odvolatele k adresování zásilky odvolacímu orgánu, a nikoliv správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Vážné důvody k podání odvolání podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu tak přicházejí v úvahu zejména v případech osobního podání odvolání na podatelně odvolacího orgánu například ze zdravotních důvodů, které brání odvolateli se dostavit ke správnímu orgánu prvního stupně (srov. L. Jemelka, K. Pondělíčková, D. Bohadlo: Správní řád, Komentář, 4. vydání, C. H. Beck, Praha 2013, str. 426-7).

Již samotné podání odvolání správnímu orgánu vyššího stupně k poštovní přepravě tedy téměř vylučuje existenci vážného důvodu, pro který by mohl zástupce stěžovatele postupovat podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu. Takový důvod nelze spatřovat ani v stěžovatelem tvrzeném pochybení advokátní praktikantky při odesílání odvolání. Vážný důvod je totiž ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu spojen s objektivní nemožností účastníka učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, která z povahy věci nemůže nikdy nastat v případech podání odvolání u odvolacího orgánu v důsledku omylu či neznalosti příslušných procesních ustanovení.

Lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty tedy nebyla zachována ani ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu.

Stěžovatel tedy podal odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty až po uplynutí zákonné lhůty. Proto odvolací orgán nepochybil, když toto odvolání pro jeho opožděnost zamítl.

V rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání však může být správním soudem přezkoumáno i rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané podle § 41 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, publikovaný pod č. 1881/2009 Sb. NSS). Proto se musí Nejvyšší správní soud oproti názoru žalovaného zabývat i stížnostními námitkami vztahujícími se k rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt a k na něho navazujícímu rozhodnutí o odvolání.

pokračování

Podle § 41 odst. 4 správního řádu „[s]právní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění“.

Omyl či neznalost příslušných procesních ustanovení pracovníků advokátní kanceláře však kromě nemožnosti aplikace § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu z povahy věci též nepředstavují závažný důvod pro opožděné podání odvolání a tím ani pro prominutí zmeškání tohoto úkonu. Navíc při zmíněném administrativním pochybení nastává překážka včasného podání odvolání v důsledku zavinění podatele, v důsledku čehož není splněna ani další podmínka pro prominutí zmeškání úkonu stanovená v § 41 odst. 4 správního řádu.

Také rozhodnutí správního orgánu o neprominutí lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty a na něho navazující rozhodnutí o odvolání byla vydána v souladu se zákonem.

Lze tedy shrnout, že podání odvolání u odvolacího orgánu, k němuž dojde v důsledku pochybení pracovníků advokátní kanceláře, nepředstavuje vážný důvod pro zachování lhůty pro podání odvolání ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu, ani důvod pro prominutí zmeškání odvolání ve smyslu § 41 odst. 4 téhož zákona.

K zbývajícím stížnostním námitkám je nutné uvést, že v projednávané věci nevznikly žádné pochybnosti o marném uplynutí lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty ani o zavinění opožděnosti tohoto úkonu stěžovatelem. Proto zde nebyl žádný prostor pro rozhodnutí ve prospěch stěžovatele či pro správní uvážení při posuzování zachování odvolací lhůty ani při rozhodování o žádosti o prominutí zmeškání odvolání. Při poskytování právních služeb činí zástupce jednotlivé úkony v rozsahu plné moci jménem svého klienta a nepříznivé účinky těchto úkonů vznikají přímo zastoupenému, a to bez ohledu na to, zda k nim došlo v důsledku zavinění zástupce či jeho pracovníků. Není proto rozhodné, že v dané věci došlo k opožděnému podání odvolání v důsledku omylu advokátní praktikantky. Její pochybení lze přitom přirovnat k situaci, která se v praxi občas vyskytuje, kdy pracovníci advokátní kanceláře podají z omylu či neznalosti odvolání k poštovní přepravě den po uplynutí zákonné lhůty v domnění, že tak činí poslední den lhůty pro podání odvolání. Zamítnutí takového odvolání pro opožděnost přitom není v rozhodovací činnosti správních soudů považováno za výraz přepjatého formalismu, a proto takto nelze nahlížet ani na posuzovaný případ. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Ústavního soudu, podle níž smyslem právního institutu lhůty obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamyšlených cílů, přičemž normativní vymezení času pro uplatňování práv může dopadat i do oblasti procesních subjektivních práv (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99, <http://nalus.usoud.cz>).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle

§ 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu